

Arrest

nr. 173 494 van 23 augustus 2016
in de zaak RvV X IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 april 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers vragen voor de tweede maal asiel aan. Hun eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arresten nrs. 90 661 en 90 662 van 29 oktober 2012 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is.

2. In zoverre verzoekers zich in het kader van hun huidige asielaanvraag beroepen op asielmotieven die ze in het kader van hun vorige asielaanvraag hebben aangehaald, wijst de Raad er op dat eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.1. In het kader van hun huidige tweede asielaanvraag verklaren verzoekers dat ze niet terug kunnen naar hun land van herkomst, omdat ze er enerzijds de Georgische autoriteiten vrezen die een gefabriceerde rechtszaak tegen hen hebben aangespannen nadat verzoeker niet is komen opdagen om te getuigen in een onderzoek naar Bacho Akhalaia. Anderzijds vrezen ze vergelding van de entourage van Bacho Akhalaia, indien verzoeker toch tegen Akhalaia zou getuigen.

Ter staving van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: een convocatie, een brief van hun advocaat, een envelop, enkele medische attesten, verschillende internetartikels en een CD-rom met daarop een reportage waarin de vrouw van Bacho Akhalaia aan het woord komt.

3.2. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die aantonen dat de uitkomst van hun eerste asielaanvraag incorrect is en ze alsnog in aanmerking komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze geen concreet verweer voeren tegen de desbetreffende overwegingen aangezien ze zich hoofdzakelijk beperken tot het volharden in en herhalen van hun asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers hun stelling dat er tegen Bacho Akhalaia verschillende zaken hangende zijn en dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij over de zaak waarbij Bacho Akhalaia reeds werd veroordeeld, zou worden ondervraagd, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Zo leest de Raad in verzoekers verklaringen, en die overigens ook worden geciteerd door verzoeker in hun verzoekschrift, dat hij moest gaan getuigen in de zaak over de rebellie in de gevangenis en dat dit een van de beschuldigingen is gelinkt aan de rellen in de gevangenis op 27 maart 2006 (gehoor 13 januari 2015, 8). Uit de informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, blijkt dat Bacho Akhalaia op 28 oktober 2013 reeds werd veroordeeld door de rechtbank van Tbilisi voor zijn rol in deze zaak. De commissaris-generaal kon dan ook terecht stellen dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat verzoeker een zevental maanden na deze veroordeling plots zou worden opgeroepen om in deze zaak te moeten gaan getuigen.

In de mate verzoekers voorhouden dat de door hen neergelegde cd-rom wel duidelijk aantoont wat de gevolgen zijn voor de mensen die met de zaak in aanraking zijn gekomen, gaan ze voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat vermits verzoeker hier niet in wordt genoemd, deze televisiereportage niet bij machte is de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun verklaringen om te keren.

Verder hoeft het geen betoog dat het louter a posteriori stellen dat de door hen voorgelegde convocatie, die door verzoekers zelf werden neergelegd met de intentie hun relaas te ondersteunen, hun geloofwaardigheid niet kunnen aantasten omdat ze zelf niet aan de basis zouden liggen van de eventuele valsheid ervan, is allerm minst ernstig. Het is evident dat verzoekers zelf de verantwoordelijkheid dragen voor de stukken die ze neerleggen.

Het louter citeren uit en verwijzen naar algemene informatie aangaande de politieke situatie in Georgië, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op hun ongelooftwaardig asielrelaas, in gebreke.

3.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juni 2016, voeren verzoekende partijen aan dat de motivering in de beschikking niet in overeenstemming is met de hoeveelheid aan argumenten die door hen in het verzoekschrift werden opgeworpen. Verzoekende partijen vervolgen dat de convocatie vrij algemeen was, er tegen Bacho Akhalaia verschillende zaken lopen voor verschillende beschuldigingen, en eerste verzoekende partij nooit gepreciseerd heeft dat zij zou ondervraagd worden in de zaak waarvoor Bacho Akhalaia reeds veroordeeld was. Verzoekende partijen stellen dat de CD-rom aantoonde dat vele mensen die reeds werden opgeroepen het land hebben verlaten omwille van represailles vanwege Bacho Akhalaia. Volgens verzoekende partijen is het onvoldoende om te stellen dat daarmee geen rekening kan worden gehouden omdat zij niet persoonlijk werden genoemd, nu niemand met naam en voornaam werd genoemd. Verzoekende partijen wijzen er op dat zij er niet in slagen contact op te nemen met hun raadsman in hun land van herkomst, zij hebben alle inspanningen geleverd maar niemand kon aangetroffen worden op het kantoor en de telefoon is afgesloten. Verzoekende partijen vrezen de arrestatie van eerste verzoekende partij op basis van een gefabriceerde zaak en vergelding van de entourage van Bacho Akhalaia. Verzoekende partijen menen ook dat zij recht hebben op de subsidiaire bescherming 48/4, §2, b) en dat dit niet werd onderzocht.

Waar verzoekende partijen laten gelden dat er tegen Bacho Akhalaia verschillende zaken lopen voor verschillende beschuldigingen, en dat eerste verzoekende partij nooit gepreciseerd heeft dat zij zou ondervraagd worden in de zaak waarvoor Bacho Akhalaia reeds veroordeeld was, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Verzoekers hun stelling dat er tegen Bacho Akhalaia verschillende zaken hangende zijn en dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij over de zaak waarbij Bacho Akhalaia reeds werd veroordeeld, zou worden ondervraagd, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Zo leest de Raad in verzoekers verklaringen, en die overigens ook worden geciteerd door verzoeker in hun verzoekschrift, dat hij moest gaan getuigen in de zaak over de rebellie in de gevangenis en dat dit een van de beschuldigingen is gelinkt aan de rellen in de gevangenis op 27 maart 2006 (gehoor 13 januari 2015, 8). Uit de informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, blijkt dat Bacho Akhalaia op 28 oktober 2013 reeds werd veroordeeld door de rechtbank van Tbilisi voor zijn rol in deze zaak. De commissaris-generaal kon dan ook terecht stellen dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat verzoeker een zevental maanden na deze veroordeling plots zou worden opgeroepen om in deze zaak te moeten gaan getuigen.”* Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen deze vaststelling met concrete en valabele elementen en ze werpen er geen ander licht op.

De stelling van verzoekende partijen dat de convocatie vrij algemeen was, ondersteunt en bevestigt de vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat *“Daarnaast wordt hoe dan ook op geen enkele manier vermeld in welke hoedanigheid of in het kader van welk onderzoek u zich bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken moest aanmelden, waardoor dit document uw verklaringen dat u als getuige in de zaak tegen Akhalaia zou zijn opgeroepen geenszins kan staven”*. Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen deze en de andere vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde convocatie, zoals voorts o.a. ook het feit dat er geen enkele officiële hoofding of stempel op is aangebracht.

Het betoog van verzoekende partijen dat niemand met naam en voornaam werd genoemd, wijzigt niets aan de pertinente vaststelling dat zijzelf (persoonlijk) nergens worden genoemd in de door hen in het kader van hun huidige asielaanvraag neergelegde CD-rom met een televisiereportage waarin de vrouw van Bacho Akhalaia aan het woord komt. Het stuk vormt dan ook geenszins een begin van bewijs van hun verklaarde problemen.

De Raad wijst er ook op dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor een relaas wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielerelaas te herstellen.

Verzoekende partijen opperen voorts zeer algemeen dat zij er niet in slagen contact op te nemen met hun raadsman in hun land van herkomst, dat zij alle inspanningen hebben geleverd, maar niemand kon aangetroffen worden op het kantoor en dat de telefoon is afgesloten. Verzoekende partijen staven hun beweerde, doch vergeefse pogingen tot het contacteren van hun raadsman evenwel niet met concrete en objectieve gegevens. Ze tonen niet *in concreto* met enig begin van bewijs aan daadwerkelijke en ernstige inspanningen dienaangaande te hebben geleverd, zodat hun betoog dienaangaande niets meer is dan louter blote beweringen.

De kritiek van verzoekende partijen dat zij recht hebben op de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, maar dat dit niet werd onderzocht, mist elke grond. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het beknopt herhalen van hun relaas en tot de algemene kritiek dat de motivering in de beschikking niet in overeenstemming is met de hoeveelheid aan argumenten die door hen in het verzoekschrift werden opgeworpen, zonder echter daadwerkelijke

en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 juni 2016 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS